

Виктор Дойчинов

МАЛКИ ТАЙНИ

СОНЕТИ

2012г.

Виктор Дойчинов - автор
Стелла Кукушева - художник
Христо Кукушев - коректор
Издателска къща "Жажда" - Сливен, 2012
ISBN

МАЛКИТЕ ТАЙНИ НА ПОЕЗИЯТА

Поезията е пътуване, дух, усещане, летеж, свобода, истина, съвършенство, търсене, копнеж, красота, но преди всичко любов – начин да споделиш света с тези, които обичаш. Красотата на поезията трепти между редовете с неподозираните струни на душата. Нейните откровения са колкото лични, толкова и отворени към света. Просто трябва да се преживеят, без да бъдат обяснявани. Ето защо няма да тълкувам пред вас изразните средства, житейската философия или естетическите достойнства на книгата, която държите в ръцете си. Вие ще ги откриете само, защото имате сетивата и интелекта да сторите това. "Малките тайни", които Виктор Дойчинов ви подарява, са седемдесет сонета, издържани в стила на Петрарка и Шекспир. Един невъобразим душевен празник, който, след като затворите последната страница, ще искате да си подарите отново.

За всички ценители на изящната словесност е известно, че сонет идва от италианското Sonet през латинското Sonus – начин, мелодия, песен. Съществуват четири

вида, разделящи се по начина на групиране на единадесетте срички – италиански, царски, английски и сонетен венец. В “Малките тайни” на Виктор Дойчинов ще откриете и английски, и италиански сонети, но това не е толкова важно. Важното е, че тази книга, която той отглежда дълго и търпеливо, най-после е факт. В нея поетът всеотдайно е събрал квинтесенцията на своя личен и своя творчески опит, в основата на които стои любовта във всички нейни измерения. Стихотворенията ни докосват със своята откровеност, неподправеност и човечност – неща, които, на фона на днешния задъхан, високотехнологичен и прагматичен свят, няма как да не изненадат, провокират и очароват сетивата на съвременния търсач на поетични приключения и романтични изживявания. В ръцете си държите седемдесет малки тайни за живота, за любовта, за красотата на мига, който, ако не уловите сега, ще изгубите безвъзвратно. Насладете им се! Потопете се в тях! Позволете им да ви разтърсят! Това е подарък, който само един истински поет може да ви даде, само едно мъдро и обичащо сърце.

Кристиана Добрева-Станкова

*Пътувам през неведоми години
към сблъсъка на луди светове.
И мисля си, ще ме отмине
и няма властно да ме прикове.*

*Но прошка няма – пари жажда,
по-ненаситна и от звяр.
Отново в мене той се ражда
пред разлюляния олтар.*

*И жезъл нажежен се вдига
над разлютеното море –
да го разцепи, да оспори Бога,
след туй вълните да сбере.*

*Ще се изкъпят в тях звездите голи
и пак за милост мен ще молят!...*

*Ти си ключ към неясното бягство –
бързоходна пътека разстилаш.
И поемам по дирята тясна –
незасъхнало още мастило.*

Към поредната среща със тебе
без врати съм готов да остана.
Захвърли този ключ непотребен –
нека бягството бъде за двама!

*Всъщност, бягство ли то е, когато
ни събира и прави богати!...*

Дали ще се завърне този миг!
И има ли от него по-велик!...

*Душата ми, без глас запяла,
на нова песен знаци търси.
Кънтят гърдите – празна зала,
пристъпва тишина на пръсти.*

*Извива се по сочни устни,
надолу слиза и потръпва –
от сок безпамятен да вкуси,
сияе сребърна пъстърва.*

*И песен без слова се лее
от устни, безпощадно жадни.
Откривам знаците за нея –
преди на колене да падна.*

*Така към теб се възвисявам
и чезна в сладостна забрава!*

*Звяр до звяр сме, стръв до стръв –
някой трябва да е пръв!...*

Сега съм твой – прави каквото искаш с мене!

До дъното изпий ме – пак ще бъдеш жадна.
Ще ослепееш от бушуващо зелено,
а аз, в бездънно синьо литнал, ще пропадна.

Опуленото жълто горе ще подтичва
да гони вой след вой от крехки парапети.
Зад плътно спуснати пердета ще наднича
да стигне сенките ни, ненаситно слети.

Бъди благословена, нощ, с луна налята,
с немирни сокове в напъпили филизи!
Ще бъда твой до устието на Реката.
След туй спокоен във Морето ти ще вляза!

До дъно ще гребя вълните ненаситни,
преди душата ми към светлина да литне!

*Спрях се да погледам цъфналите клони –
идеше ми с вятъра да полетя,
облаците потъмнели да подгоня,
да прегърна като влюбен пролетта.*

*Толкова щастлив бях, че поисках с мене
всичките да се окъпят в светлина,
да поспре за миг забързаното време,
да си спомним, че земята е една.*

*С две ръце от радостта си луда давах –
имах чувството, че влизам в божи храм.
И потъвах в белоцветната забрава –
хубаво е да не бъдеш в нея сам!*

*Дай ръка, очаква ни неминат път –
клоните сами не искат да цъфтят!...*

Седим и мислим за едно.

*Тъмнее синьото и обещава
упоен мирис на сено
и сладостна забрава.*

*Луната, кръгла и добра,
от любопитство пак умира.
Заспиват сънени стада,
нощта подръпва нежна лира.*

*Светулка литва от жарта –
пътека тайна осветява.
Щурче запява песента
за сладка нега и забрава.*

*Лежим на младото сено –
не мислим вече за едно...*

Сънени корони

луда луна кичат.

Огън огън гони:

момче и момиче.

Дали ще се стигнат?

Вдига се небето.

Зад ранили мигли

сладка тайна свети.

Сеца се в капчука

да почука капка.

Скоро ще бълбука

край пътека кратка.

Грейнали корони!

Дали пак се гонят?...

*Малко облаче от чайник –
буйно печката гори.
Пак си шепнат думи тайни
двама млади до зори.*

*Малко облаче от чайник –
глътка жадна, топъл дъх.
По пътеката потайна
бърза някой да е пръв...*

*Малко облаче от чайник –
и въздишка, и небе!
Всичко е така нетрайно –
беше ли, или не бе!*

*Малко облаче от чайник,
имаш ли за двама тайни?...*

*Утихна пролетният вятър
и падна капчица дъждовна.
Целуна трепетно земята
сълза невинна и виновна.*

*И сгрята от нестихнал огън,
превърна се в мъгла, готова
да литне пак, да стигне Бога
преди да стане капка нова.*

*Усмивам се и плача тихо,
потъвам в кожата ти бяла.
Безумия се нароиха
в плътта, за обич зажадняла.*

*Ревнувам капките дъждовни –
невинно чисти и виновни.*

Долините се стаиха

в меки, пухкави мъгли.

*Стана пред раздяла тихо –
чак от тишина боли.*

*Пътят стели се под мене,
докато вървя – е път.*

*А край пътя, устремени,
сенките назад растат.*

*Нека си растат – надире
в залез къпе се върхът
Слънцето за отдих спира,
нощ разстила звезден път.*

*Сънища ще залюлее,
но без теб сънят къде е!*

От този страх, от този страх е всичко!

След дъжд дъга и дълъг път под нея...
Веднъж ли, два пъти ли се заричах
под арката да мина, но не смеех.

Не можех нещо свое да загубя –
най-малко седемцветната си истина!
Привързах се към другата, към грубата –
като с колан предпазен и не мислех,

че сам като дъга ще се извивам
и щастие ще обещавам вечно.
Почакай, ти поне не си отивай!
На дъжд е вече, да, на дъжд е вече...

Ще рукне топъл, летен дъжд проливен –
дъга над мен и теб ще се извива...

*Прелитат думи и мълчания,
самотно клонче ще почука.
Обувам си обувки лачени –
от суеверие – наслука!*

*Реших да те зарадвам с норка,
да ти даря луксозна яхта.
Избрах от Жак Превер и Лорка
безсъние за своята маха.*

*Дори в гората се залутах
за теб светулчици да диря.
Да прислоня глава на скута
и да подръпвам нежна лира.*

*Каква романтика, нали?
А вълн вали, вали, вали...*

И нищо, че измамата е стара:

гори в снега среднощен карамфил –
дълбока рана властно се разтваря,
от жажда цялата душа изгаря
и пак забравяш, че от там си пил!

И звънва в мрака яростна стомана –
снегът разсечен още по-блести:

и карамфил, и рана вече няма!

Измамата – и тя не е измама!

И ти – не си напълно само ти!

Нощта с прободено небе отцежда
невинна сиво-синя светлина.

Денят се ражда в стаята с надежда,
че няма да ни буди от съня.

*На баня водят булката. Гърми
оркестърът – прозореца ще счупи.
Неделя е. И пак сме с теб сами.
И пак без теб се чувствам глупаво.*

*Представям си поляна и поток:
ти идваш боса, с тънка бяла риза.
Опитваш плахо да не е дълбок,
събличаш се и бавно в него влизаш.*

*Един бърбурв кълвач почуква с клюн.
Прогнилото дърво отпява тъпо:
останала е бедната без ум –
в студената вода да се изкъпе!*

*Такива работи за теб си мислят,
а ти излизаш от потока чиста...*

*Не помня вече колко пъти
на напрат лежах да забравя.
Колибата от тънки пръти
пресяваше сребриста плява:*

*звезда подир звезда. Умирах
със всяка и за теб възкръсвах.
Луната точеше секира,
денят пристъпяше на пръсти.*

*Разпънат между тях, се вглеждах
като в тунел за светла точка.
Стрелата на една надежда
прицелваше се в мене точно.*

*Не ме пожали – пак разплати:
отдолу напрат, горе – плява...*

18

Малка тайна изнерви трамвая.

Капки, локва и бяло поле.

Път за никъде – стигнахме края.

После думата дума прокле.

Ранен час късна жалба отнесе.

Сняг натрупа на босия праг.

Крехък гръб сочи плахо къде си

и ме връща към спомени пак.

Припознавам се в себе си даже,

ослепяват ме близки черти.

От неясни надежди прокажен,

все забравям, че в мене си ти.

Малка тайна изнерви трамвая.

Път за двама ни – няма го края...

Този цвят е изглежда любов,
но дали съм за нея готов!...

Шарени, писани черги

Чисти ще светнат, ще блеснат

Скоро ще бъдат готови

В барата нъстрите черзи

Страхувам се за теб – ти оплоди

*със смисъл любовта и я погуби.
А тя и днес е, както и преди,
необяснимата човешка лудост.*

*Защо избърза ясно да съзреш
къде извежда пътят ѝ неравен?
Защо превърна в цел един копнеж
и в жадни думи чувствата удави?*

*Страхувам се за теб – ти си жена
и тайното начало в край превръщаш.
Стремиш се винаги да си една
и вярваш скрито, че си всемогъща.*

*Страхувам се за теб – не пожела
да бъдеш безразсъдна, но... с крила!*

Защо дойде – да кажеш, че те чакат?

Че след минути ще си пак на път?

*Какво да сторя – да преместя знака
и влаковете ни да връхлетят?*

Да спрат задълго – най-подир без релси?

Да се сберат посоките в едно?

*Самотен вик ще пита пак къде си,
ще глъхне влажен в сухото сено.*

И дълго залез в изгрева ще тлее,

в безсилие ще тръпнат часове.

*Без глас ще питаш другия къде е,
докато себе си делиш на две...*

Изглежда много истинско, нали –

по разписание – боли, боли!

Една китара отдалече.

Подскачат кестени в жарта.
Какво объркано човече –
забравило е песента.

Напевът само залюлява
изплувал спомен на брега.
Сравнява нещо от тогава
със друго – живо и сега.

Една китара отдалече –
без думи песента се лей.
Догаря в пламналата вечер
един самотен морски кей.

Една китара – той и тя.
Подскачат кестени в жарта...

Жив – не жив – поклада листи

Как се гледа отвисоко
замъгленото пространство
на очакване и болка,
обитавано и празно!

Сигурно ще ме поглежда:
зъб изваден, черна дупка,
пълна с кукувича прежде
под прозореца ми счупен!

Жив – не жив – последни листи
късам и за теб си мисля!...

*Посягам мълком за стрела,
а истина готова вадя.
Боксува простото "ела"
по лъскавата автострада.*

*Очи затварям за гора,
уши за луд табун отварям,
докато новата зора
деня по старому подкара.*

*И пак отливам тежък стих,
и пак прицелвам се в сърцето.
Не ми прости – не ти простих:
от правота е то заето!...*

*Грехувам в праведност за двама,
а теб и този път те няма!...*

И няма буря да събира
 в едно земята и небето,
 да мята мълния секира,
 до дъно да гребе морето.

Дори ветреца не полюлява
 перденце, везано за поздрав.
 Чернее в кафеника лава,
 белее споменът оглозган.

И всяка капка – бисер вчера,
 мътнее днес, все още цяла,
 в очакване да те премери –
 последна в чашата преляла.

Заглъхнал кратерът отцежда
 една предадена надежда.

*Кафето ти изстина – още пари
измамен дъх в дъха му изтънен.
Цигарата наполовин догаря.
Остава цяла пепелта у мен.*

*Не ме лъжи, не хвърляй празно семе
в душа, разтворила се за живот!
Наивна е и жадна – ще поеме
и тежък камък вместо сочен плод.*

*Кафето ти изстина. Аромата
попива бавно в нова самота.
В поуки стари глупаво се мятam
и чакам пак отворена врата.*

*Кафето неизпито е отрова –
да ти сваря ли утре чаша нова?...*

*Прегръщам те на прага,
целувам във аванс.
Душата ми се стяга
от дългия миманс.*

*Пак всяка стъпка тръпка
събужда подло в мен.
Все по-лениво мръква,
спринтира нощ след ден.*

*Тежи като олово
поредната мъгла –
отиде си отново
преди да си дошла.*

*И пак сърце ще пита
умът къде се скита...*

*Не зная дали ще ме чуеш –
изминахме път до звездите.
Реката е тъничка струя
по буквите, гладко изтрети.*

*Повтарям ги тихо – ръката
потръпва самотна и влажна.
Наядена пица – луната,
куцука отново на стража.*

*Притварям очите и пиша –
нощта се изнизва, догаря.
Завъртвам последна въздишка –
писмото ми сутрин е старо!*

*Така е изглежда, когато
лети само в думи душата...*

*Думите попиха
в тъмния атлаз.
Пак е много тихо –
стене късен час.*

*Капчици блещукат
в малкото каре.
Песен закуцука
в жалния кларнет.*

*Дали ще те стигне –
много си далеч.
Плахо ми намигва
сънената глеч.*

*Спомен лъч ще чака
да разпръсне мрака.*

Върна ли се този влак?

Стигна ли до края?
Накъде ще тръгне пак?
Трябва ли да зная?

Влакът спря. Сега. И тук.
Кратко ще остане.
Стискам спомена в юмрук –
другия да брани.

Качвам се. Под мен свистят
прегладнели релси.
Храни ги измерен път,
на възбог понесен.

Релси – безразсъдно близо,
качвам ли се или слизам?...

*В сънища явни и скрити любви,
в мека постеля, в омраза нелепа
някой душата ми щедро натрови –
милост положи в издраните шепи.*

*Щури съдби в мен по детски играят,
дърпам с надежда прекъснати нишки.
Трудно приемам, че стигнал съм края
и, че спектакълът вече е лишен.*

*Както изглежда, за друго е късно –
всеки чертае си своя държава.
Нова посока пътеката търси –
никой не иска без цел да остава.*

*В сънища явни и скрити любви
някой душата ми щедро натрови...*

Подухна, спря и пак подухна.

Издигна се и слезе – вятър!
Почука в стаята ми глуха
и пак навън коси размята.

Как тъй един не се намери
врата, прозорец да открехне!
От жегата въздухът трепери
в греховно тънките си дрехи.

На дъжд е, скоро ще се плисне
вода живителна отгоре.
Поне със капките ѝ чисти
ще мога да си поговоря.

Но вятърът повя отново –
отнесе премълчано слово...

*Дъждът ме натъжава – свива
сърцето ми и то замира.
В прегръдка на самотност сива
подръпвам мократа му лира.*

*Дали ще мога да му кажа,
че двама сме във самотата,
че в близост го обичам даже
и за приятел си го смятам.*

*Събра се целият във капка,
целуна зажаднели устни
и отлетя – въздишка кратка,
към друга самота препусна.*

*Как искам не от самота,
с дъжда да мога да летя?..*

*Сивото небе изпука,
скъса се по всички шевове.
И потекоха в капчука
едри капки като левове.*

*По паважа разцъфтяха
шушлеците, дъждобраните.
Тънки токчета запяха
като палки в барабаните.*

*Утро беше – в ранината
в кръг въртеше се земята.
Няма време да погледа
тази радостна безреда!*

*Бързаше във ранината
в луда орбита земята.*

*Привикнах вече с полумрака,
със сенките му полуслети.
Отново утрото не чака –
все по-издайнически свети.*

*Очаквам паяче на жичка,
източена с последна влага,
да поиграе с мен на жмичка,
в потайни ъгли да избяга.*

*Ще бъде грях да не целуна
окото на деня, изгряло
с надеждата – по светла струна
да стигне топлото ми тяло.*

*Затворена врата в позлата –
оставам пак със самотата.*

*Навън ръка да спори вдигам
с пронизващия студ и топля
премръзнало лице над книга,
сърце под изтъняла броня.*

*Стрелките бързи скритом гледам
под тъгъл прав да се изпружат.
След миг щастливата безреда
ще избродира стъпки чужди.*

*Без дъх ще хукна нанадолу
или към връх незрим нагоре,
ще си подсвирквам нещо соло
с излети ноти от олово.*

*И пак със себе си ще споря:
кой в мен иззидал е затвора!...*

А зимата така и продължава!

Студено е – замръзнали корони.

Пристъпвам бос по ледена жарава
и бледо слънце зад мъглите гоня.

С очи, залепнали за сън, асфалта,
от снощен сняг размекнат, каня.
Денят огньовете си ранни пали,
залива ме с добри закани.

Повярвал, просвам се пред него. Късно –
проскързва подир мене вече пътя
и капките от сухо дъно пръсва...
А толкоз исках в дъжд да се изкъпя!

Защо отново идваш буден, сън!
Дали все пак не заваля навън...

*Не си отивай, сън, почакай –
нощта издайнически свети.
Привикнах вече с полумрака,
със сенките му полуслети.*

*Не спирай лодката да плува
между вълните ненаситни.
Докато с тях се налудува,
за бряг тя няма да попита.*

*Не тръгвай, сън, люлей ме още,
препускай с мен в гонитба луда!
Безумства греят в бели нощи –
как в тях, кажи, да се събудя!*

*Животът сън е и ни мами
с цветя от още топли рани...*

*Върти се ласото, свисти –
да беше камък – кръг да стори
към бряг и дъно, до стени,
а то със светлината спори!*

*Студено е – поглъща мрак
полуразплетения възел.
До огъня притихва пак,
топи се в него и замръзва.*

*Ръце над стихващ пламък. Лов
на сенки, свили се на рамо.
Дали ще лумне скоро нов?...
Дъхът гори, очите – рани!*

*Защо, о Боже, в твоя Свят
не всеки всекиму е брат!*

*Чудя се сам колко много ми вярват –
може би искат на мен да приличат.
Заедно ще угасим карнавала
и ще се търсим във полета птичи...*

*Щъкат си бедните долу и горе –
търсят проводник за нова амбиция!
Ще ми се сам да понижа простора
и като нота да кацна на жиците!...*

*Щура идея дори и за мене –
май че светът ми съвсем полудял е –
как да се върна в разумното време –
кухо отеква огромната зала!*

*Много ми вярват – тъмней карнавала –
как ми се иска и аз да появям!...*

*По млечен път смирено мина,
над бездна без небе и дъно.
Повтори суеверно химна,
след туй във песен своя звънна.*

*И звезден рой – писмо далечно,
изми по мрамор пращен стъпки.
Примами паяк буболечка –
надежди в спомен да изкъпе.*

*Прозрачна сянка се изправи,
от крехки пръсти приласкана.
Разстели сладостна забрава
до пояс бухнала поляна.*

*Луна-съюзница зачака –
денят се раждаше от мрака...*

По Кристиана Добрева

*Млада трева зазвънява щастлива.
Пита защо я винят, че обича.
Мислите друмища прашни разстилат,
водят надежда в поле от метличини.*

Малко щурче пак забравя да пази
сънища, мокри от нощна росица.
Утро неканено стеле талази,
в пазвата стръкче надига главица.

Нов-новеничък дъждът ще се къпе,
слънце ще грее в бездънното синьо.
Устните млади на думи са скъпи –
нека да пием от силното вино:

бавно, на глътки, без никой да пита –
нещичко нека остане си скрито!...

*Облак зелен, две искрящи звезди,
бяло лице, водопад се разлива.
Скоро зора ще просветне, преди
устни да скрехне усмивка игрива.*

*С този потаен, незрим ореол
жадно ръце ще простреш изтънели
към засиялия в близост престол –
горе в сакралните тайни предели.*

*Тъй в бързоструйната светла река
ще се докосваш до дългата сянка
и ще потъва унесен така
новият ден в изумрудена рамка.*

*Облак зелен – водопад се разлива –
устни ще скрехне усмивка игрива.*

В едно ателие

До бяло нажежено, чака
платното образ да изгрее.
Палитрата звезда е в мрака –
разплавя цветовете до нея.

Ръката търси без да гледа –
до ослепяване е близо!
Уж всеки опит е последен,
а нещо тъй и не излиза –

една идейчица, микронче,
частица безтегловно време –
направо в рамката ще скочи –
властта му скрита да приеме...

И продължава в път, защото
безкраен празник е платното.

До отчаяние зелени

*поля и клонки разцъфтяли.
Подгъвам пак пред тях колене,
надничам в полумрачни зали.*

*Очите ми залепват цветни,
но само сенки в тях се връщат.
Сънят листа за мене стели,
с небе бездънно ме загръща.*

*Потъвам в тайните предели,
притварям клепки да прогледна:
в сакралното пространство спрели,
блещукат минали вселени.*

*Преплитам пръсти и уплашен
потъвам пак в квадрата пращен...*

В двореца край Балчик

*Лодка по вълна играе,
бряг от самота прелива.
В полунощната омая
къпе се луна свенлива.*

*Сенки. Стъпала. Алея –
път за двама удължава.
Той море мени за нея,
тя в ответ – една държава.*

*Огън в камъка се крие,
спомени прибор презръща.
Архитект е тук магия –
слабост, станала могъща!*

*Сенки. Стъпала за двама...
Има ли ги или няма!*

Потеглям с отлива под слънце разлудяно.

Загребвам сенките на блесналото дъно:
за бисери се ровя – вкаменена пяна,
и става все по-сумрачно и все по-тъмно.

Прегръщам ненаситно ледения огън.
Нощта люлее песен с плачещи кристали,
но все не мога да се разбера, не мога –
душата ми хилядолетия е спала!

Надявах се в безвремие да я събудя,
отровата с целувките си да завия.
Умирах и се раждах в обичта си трудна,
без дъх останал от безумната стихия.

Не би – скала потъвам, издълбан от плач, и
беззвездна нощ по мене бавно се възкачва...

Някъде отвъде свети –
кости в кладенчово дъно
и над тях – самотно цвете.

Ручей тънко се отцежда,
не разлиства щедро думи.
Под корона – вита прежда,
лумва прегоряла шума...

Самодива танц завихря,
пепели последни стъпки.
Докато нощта умира,
иска в тях да се изкъпе.

Глъхне стародавен сингъл –
някой някого е вдигнал...

*Листата – спомени на клада,
със злато пътя ми разстилат.
За кой ли път душата млада
забравя, че ѝ трябва сила.*

Поне веднъж да се престори,
че времето не съществува,
да скочи трънени стобори,
до утрото да полудува.

Под стъпките листата стенат –
отекват часове предишни
и позлатената вселена
с немирн вятър пак въздиша.

И той ли като мене гони
зелени листи в голи клони?...

*Падат листи, листи падат,
а не е дошъл септември.
Бавно трупат нова клада
стъпките недогорели.*

*Вятър-палавник ще вдигне
златни облаци в небето.
В пожълтелите енигми
слънце скудно ще просветне.*

*Падат листи. Листи падат
в полет първи и последен –
незаслужена награда
рано да си непотребен.*

*По тревата, още млада,
падат листи. Листи падат...*

По Пабло Неруда

*Оголена скала – високото да сочи,
размах да чува на събудени криле,
да гледа двама край забързано поточе,
лъчи, прекършени по заник, да пилей.*

*От връх откъснал се, към бездната понесен,
син вик, Вселената да раздели готов,
разлива всяка вечер лебедова песен
на закуцукалата в Млечен път любов.*

*Как в безразсъдството си мога да открия
къде, в роса окъпан, стрък да покося!
Бушува над скалата пролетна стихия
и чака да се случат нови чудеса.*

*Викът ми син от връх към бездна се понася:
Скала ли съм, кънти, или изронен пясък!...*

Детето заплака. Разцели земята.*Изригна. Разля се. Замря.**От сълзи солена, в присъница кратка
разтвори се жадна кора.**На хълма с тревица остана детето.**Искра заблещука. Изгря.**Прозрение свише – среднощна карета
потъна в космически прах.**И облак калинки – череша узрели,
изтеглиха светла черта.**Към бледи кристали и знойни предели
изплуваха тайни неща.**Денят се надигна и плахо пристъпи –
живот в плодове неродени напъни.*

Сапфирите гаснеят на снега.

*Топи се със усмивка белотата.
Напомня ни, че всичко е сега –
преди да стигнем края на гората.*

*Без стреме, към прозрачни небеса
лети възторгът, в шепи се стаява.
В торбата въглени горят роса.
В снега потъва заледена лава.*

*Събуденият след магия ден
подгонва сенки с аленила риза.
За светлите ти чудеса роден,
над връх висок със изгрева възлиза.*

*Не срещай просяк във нощта си пищна,
наблизо си дошла – не виждай нищо!...*

По Милена Бобева

Страхът е моят ненаситен звяр –
 най-тъмната ми страст, най-светъл ключ.
 На сънища изтрити господар
 в безпътици и плътни, и беззвучни.

До болка впит в нощта на алчен ден,
 възкръсвам, мачкан и отвън, и вътре!
 Притиска ме без жал страхът студен,
 а аз в обятията ти се тътря...

Така до цвят на меча, потопен
 в кръвта гореща, безпощадно млада!
 Разплакана от корена зелен,
 душата в звяр отново се преражда.

И стига връх – безпаметния миг!
 В стиха – нищожен, в любовта – велик!

*Нощта е струна между нас
в часа на синята забрава
и думите на тайния захлас
в ръцете ни попиват бавно.*

*Когато и последната от тях
освободи движението, светва.
От хаоса избликва грях –
за ред да сложи нова клетва.*

*До него стигаме за миг –
между земята и небето.
И все така – с притихнал вик,
когато в думите ни свети!*

*Една въздишка – зноен час –
нощта е струна между нас...*

*Животът спира. После из засада
върхлита върху въздух, върху прах.
Молците в гардеробите напада
и подличко се съюзява с тях.*

*Потайно си рисува на стените.
Слънца копира и гаси звезди.
Ту свива се на топка, ту полита,
ту пасианси луди си реди.*

*Не се сбогувам. Добър ден не казвам.
Такъв, изглежда, тука е реда.
Разтваря се над мен дълбока пазва
в очакване главица да сведа.*

*Но аз не бързам – имам още време!
Да мога само въздух да поема!...*

В "Пергамон-музеум"

Стълби мраморни минавам.

Плочи от гранит разбуждам.

Прекосявам бос жарава
в някаква обвивка чужда.

Странно чувство – с друг говоря.

В бездна-тишина, отсреща,
диря себе си сред хора
и така познати вещи.

Кръг! Потегляш и се връщаш:

арбалет, куршум, ракета.
Над земята – стара къща,
някъде и аз ще светя!

Но ще продължа да питам
как се стига до звездите...

*На път с нощта от две страни –
все тези знаци да гадая.
Живот без възраст ми звъни,
кодира намеци за рая.*

*Кой знае колко са у мен
и колко са от мен попили!
Усещам се абориген,
докосна ли незначайни сили!*

*Успокоява ме това,
че още съм на прицел в упор,
че събирам във една глава
надвесения нощен купол.*

*Белее вече – ще се съмне –
небе гори в очи бездънни...*

Толкова дълбоко слезе

Черни водорасли метна
и наду платна във капка.
Стана на черта морето –
стигна свободата кратка.

Сля се със небето. После
заплющя от жал, изви се.
Над несвършващи въпроси
вдигна призрaчни кулиси.

Танц завихри. Отмъстена,
сухата вода застена...

*Означава ли всичко това,
че живеем в два примерни свята?
С натежала от мисъл глава,
всичко в мен из основи се клати.*

*Ловя себе си с тънки крилца
в, засияли от тайни, простори.
Старци гледат от малки деца,
книжни лодки с морето говорят.*

*Мъдър хаос дели ме от ред
и не пита дали го желая.
Сутрин ставам нормален наглед,
вечер търся начало в безкрая.*

*Паралелност на знаци и глас –
дали идва обаче от нас!...*

*Когато пътят свършва,
започва Свободата.
Една прозрачна къща,
със Светлината слята,*

*приканя сянка тънка
Вратата да отвори –
да смеси вътре с вълна
и долу да е горе.*

*Объркана да бърза
към тяло да се върне.
В студения му пъзел
да търси здраво зърно*

*и себе си да стига
до тази малка дига...*

Понякога сравнявам се със тях
с усещане за вечност и за страх...

Кой е уплашен и защо –
за нищо, просто си е страшно.
Ще духне вятър и листо
на възбог нейде ще запраши.

Кой Дракула ще ни прости,
че пихме своя кръв, защото
във близост чезнеха черти,
защото кратък е живота.

*Попива светлината на нощта –
сияе кожата ми уморена.*

*Не питам откъде дошла е тя
и докога ще бъде в мен вселена.*

*Играят сенките на минал свят
и дни напират преродени.
Забравените мигове текат –
разбунени жребци без стреме.*

*Ще стигнат скоро знойния предел,
познат до болка, недоносен спомен.
Ще се завърнем, всеки дал и взел –
прашинки в този свят огромен.*

*Попива светлината на нощта –
вселена в мен остава тя!*

*Със седем коня тегля си вината,
изправен всеки Божи ден пред себе си.
Опитвам се да надхитря съдбата
и да реша несвършващите ребуси.*

*Тъй карам я в измисления замък –
добър за другите, кошмар за себе си.
Сърцето ми полита като камък
към крепостта на собствените ребуси.*

*И там оставам – бисер или лава,
летя по орбита – извито ласо.
Безкрайно пътят ми ще продължава,
защото да живееш е прекрасно.*

*Изправен всеки Божи ден пред себе си,
препускам пак към собствените ребуси.*

*Когато дойдеш пак при мен,
дали ще бъде всичко същото?
Все някой ще е променен.
Ще бъде вече друга къщата.*

*И вътре, сигурно без знак,
ще ни напомня нещо с нещичко
незнайно за какво и как –
стареем заедно със вещите.*

*Не път назад е паметта,
а тръгване с кураж към новото.
Все същите ли ще сме там
и в стъпки ще тежи оловото!*

*Ела, вратата е отворена
и да забравим за умората!*

Вдигат се корони бели
над настръхнали скали.
Плъзват облачни къдели –
някъде ще завали.

Щедро цвят ще се разпука,
и в зелено – първи лист.
Ще се синни гола чука,
ще целуне свода чист.

И докато съхне пладне,
вятърът се наснове,
без да пита, нощ ще падне,
ще изгреят светове.

Пролет! Чудо! Грях далечен
избуява – нов и вечен!

Биографични бележки

Виктор Дойчинов е филолог по образование. Завършва германистика в Софийския държавен университет "Св. Климент Охридски". Работи като преподавател, журналист, преводач. Участва активно в културния живот на родния си град: в. "Сливенско дело" – завеждащ отдел и редактор, "Окръжен съвет за изкуство и култура" – завеждащ кабинет, "Главна дирекция българска музика" – директор на окръжно представителство – Сливен.

От 1993 до 1999 г. издава регионалния вестник за образование и култура "Шест плюс". През 1998 г. създава "Контакт-Клуб Германия" – Сливен – гражданско сдружение за духовно, социално и стопанско общуване.

Автор е на стихосбирките "Етюд на глава" /1997/, "Прагове" /2000/ и "За изгрева" /2012/.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

<i>Малките тайни на поезията</i>	3
<i>Пътувам през неведоми години /1/</i>	5
<i>Ти си ключ към неясното бягство /2/</i>	6
<i>Тежеше празна тишина на праг /3/</i>	7
<i>Душата ми, без глас запяла /4/</i>	8
<i>Аз съм матадор, испанко /5/</i>	9
<i>Сега съм твой, прави каквото искаш с мене /6/</i>	10
<i>Спрях се да погледам цъфналите клони /7/</i>	11
<i>Седим и мислим за едно /8/</i>	12
<i>Сънени корони /9/</i>	13
<i>Малко облаче от чайник /10/</i>	14
<i>Утихна пролетният вятър /11/</i>	15
<i>Долините се стаиха /12/</i>	16
<i>От този страх е всичко /13/</i>	17
<i>Прелитат думи и мълчания /14/</i>	18
<i>И нищо, че измамата е стара /15/</i>	19
<i>На баня водят булката /16/</i>	20
<i>Не помня вече колко пъти /17/</i>	21

<i>Малка тайна изнерви трамвая /18/</i>	22
<i>Този цвят е особен /19/</i>	23
<i>Лятото е топло тяло /20/</i>	24
<i>Шарени, писани черги /21/</i>	25
<i>Страхувам се за теб /22/</i>	26
<i>Защо дойде – да кажеш, че те чакат /23/</i>	27
<i>Една китара отдалече /24/</i>	28
<i>Жив – не жив – поклаща листи /25/</i>	29
<i>Посягам мълком за стрела /26/</i>	30
<i>И няма буря да събира /27/</i>	31
<i>Кафето ти изстина /28/</i>	32
<i>Прегръщам те на прага /29/</i>	33
<i>Не зная дали ще ме чуеш /30/</i>	34
<i>Думите попиha в тъмния атлаз /31/</i>	35
<i>Попивам твоите черти /32/</i>	36
<i>Върна ли се този влак /33/</i>	37
<i>В сънища явни и скрити любови /34/</i>	38
<i>Подухна, спря и пак подухна /35/</i>	39
<i>Дъждът ме натъжава /36/</i>	40
<i>Сивото небе изпука /37/</i>	41
<i>Привикнах вече с полумрака /38/</i>	42
<i>Навън ръка да спори вдигам /39/</i>	43
<i>А зимата така и продължава /40/</i>	44
<i>Не си отивай, сън /41/</i>	45
<i>Върти се ласото, свисти /42/</i>	46
<i>Чудя се сам /43/</i>	47
<i>По млечен път смилено мина /44/</i>	48
<i>Млада трева зазвънява щастлива /45/</i>	49

Облак зелен, две искрящи звезди /46/	50
До бяло нажежено, чака /47/	51
До отчаяние зелени /48/	52
Лодка по вълна играе /49/	53
Потеглям с отлива /50/	54
Сянка в пътя ми потъна /51/	55
Листата, спомени на клада /52/	56
Падат листи /53/	57
Оголена скала – високото да сочи /54/	58
Детето заплака. Разцепи земята. /55/	59
Сапфирите гаснеят на снега /56/	60
Страхът е моят ненаситен звяр /57/	61
Нощта е струна между нас /58/	62
Животът спира /59/	63
Стълби мраморни минавам /60/	64
На път с нощта от две страни /61/	65
Толкова дълбоко слезе /62/	66
Означава ли всичко това /63/	67
Когато пътят свършва /64/	68
Събраха се стрелките в полунощ /65/	69
Кой е уплашен и защо /66/	70
Попива светлината на нощта /67/	71
Със седем коня тегля си вината /68/	72
Когато дойдеш пак при мен /69/	73
Вдигат се корони бели /70/	74
Биографични бележки	76
Съдържание	77

ПОСЛЕСЛОВ

Тази книга е опит да прехвърля мост към себе си във времето. Темите са определени рефлексии от извървяния поетичен път в "Етюд на глава", "Прагове" и "За изгрева". Избраната сонетна форма дава възможност да се доближат и дори да си съжителстват абсурдите във всяка логика, да бъдат наситени те с чувства. Ще се радвам, ако това до известна степен се е получило. Животът е толкова богат, че винаги ще ни изръмжи от някой неподозиран ъгъл. Като тази благодарност, която ще се взриви в мен, ако не й дам думи.

Признателен съм на дъщеря си Стелла за оформлението на "Малки тайни".

Вълнува ме топлото отношение, с което ме обгръща семейство Кондеви - Кунка, Желяз и Наско не само юбилейно.

Готов съм да прегърна всички приятели, които ми дадоха кураж и за това ново мое "посегателство" върху поезията.

Виктор Дойчинов